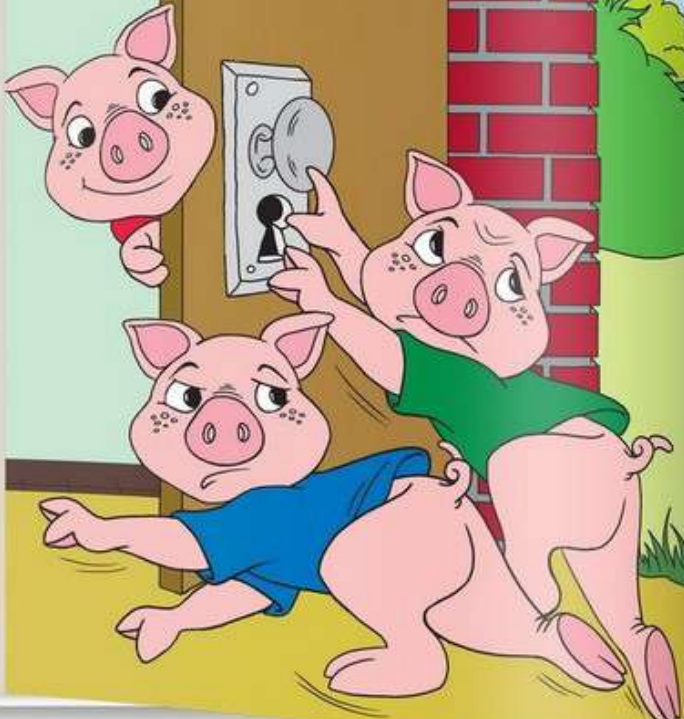

Naf-Naf știa prea bine că frații săi mai mici îi vor cere ajutorul, așa că îi primi cu toată inima în casă. Când lupul se apucă să sufle și peste căsuța din cărămidă, bieiții de ei începură să tremure de frică. Însă Naf-Naf râdea de încercarea lupului, pentru că piatra nici măcar nu se clintea din loc. Lupul obosi, așa că se opri să se gândească ce era de făcut.

Cei trei frați își isprăviseră căsuțele și erau tare fericiți. Numai că, nu după multă vreme, din pădure apăru lupul cel mare și rău. Toți au alergat și s-au adăpostit în căsuțele lor. Lupul a venit la căsuța din paie a lui Nif-Nif și, pentru că nu a putut intra, s-a apucat să sufle peste ea până a pus-o la pământ. Purcelușul, spernat, a fugit la Nuf-Nuf.

Au fost odată trei frați purceluși, care trăiau fără nicio grijă. Cât era vara de lungă se jucau prin iarba proaspăt cosită și alergau unii după alții, zbenguindu-se și râzând după pofta inimii. Pe cel mai mare îl chema Naf-Naf, pe cel mijlociu – Nuf-Nuf, iar pe cel mic – Nif-Nif. Cel mare era înțelept și harnic, dar celor mici nu le stătea gândul decât la joc și voie bună.

